

De Ster

*Gedeelte van de Tempeltuyn van de Arizona Tempel
te Mesa Arizona.*

October 1956

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

56e JAARGANG

Nr 10

Redacteur:

RULON J. SPERRY,

President der Nederl. Zending.

Assistent :

A. D. JONGKEES

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS.

INHOUD:

Blz.

Van de Redactie 299

Een wonderbaar werk en een wonder . . 301

Onze Zonnehoek 311

De vraag van de maand, door Joseph
Fielding Smith 317

Studiegids voor Huisbezoekers 320

Een gouden jubileum 321

Onder de Ponca-Indianen door William
C. Staines 322

Muziek in onze Zending 325

Gebeurtenissen in de Zending 326

Menschenogen 328

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1.25 PER KWARTAAL

GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

VAN DE REDACTIE

Nogmaals: *Reinheid*

WEEST niet verwonderd, lezers en lezeressen van de „Ster”, dat ik op het redactioneel artikel in de September-aflevering terug kom. Het onderwerp is te belangrijk om het in een paar woorden af te doen, de gevaren, die de jeugd — en ook volwassenen — in deze roekeloze tijd bedreigen, zijn te ernstig om ze niet onvervaard onder de ogen te zien en onder de aandacht te brengen van allen, die bezig zijn zich een weg door het leven te banen. Die weg is bezaaid met struikelblokken, sommige duidelijk zichtbaar en gemakkelijk te vermijden, andere daarentegen listig opgesteld en in het beste geval als zodanig pas herkend, nadat men er over gevallen is en ernstige schade heeft opgelopen. Schade, niet aan het lichaam, maar aan het zuiver denken, aan het onderscheidingsvermogen, schade aan de onsterfelijke geest, die o zo moeilijk is te herstellen. En het is het toebrengen van deze schade, waar de duistere machten zich voornamelijk op toelagen. Ik sprak in mijn vorig artikel over de gevaren, in beeld en geschrift verscholen. Die gevaren worden vaak onderschat of zelfs niet eens als zodanig onderkend. En toch zijn ze ontzaglijk groot. Nooit genoeg kan de ouders op het hart worden gedrukt toe te zien op wat de kinderen lezen en bekijken. De invloed op het jeugdig gemoed van slechte lectuur en van plaatjes, waar de pornografie om een hoekje gluurt, is in één woord funest. De fantasie wordt geprikkeld, ongezonde nieuwsgierigheid wordt opgewekt en wanneer daar geen ouder is om het kind het gif uit de handen te nemen en zijn gedachten in de juiste banen te leiden, daar loopt het vroeg of laat in de wijd geopende valstrik van onkuisheid, een van de zwaarste zonden. Het vermogen om te onderscheiden tussen goed en kwaad is vertroebeld, het kind neigt het oor naar de influisteringen van de grote Verleider en als het bovendien nog in een omgeving verkeert, waar obscene gesprekken worden gevoerd en grappen van minderwaardig gehalte gedebiteerd, is het een goed eind op weg naar de afgrond.

Volwassenen, die het bezigen van onwettelijke uitdrukkingen en het voeren van vuile gesprekken zich tot een gewoonte hebben gemaakt, berokkenen zichzelf onnoemelijke schade, maar begaan een misdaad aan kinderen, wanneer zij dat in hun tegenwoordigheid doen.

Op huwbare leeftijd gekomen, mist de jongen of het meisje dan het vermogen de hoogheid en de heiligheid van het huwelijk in te zien, laat staan te beleven. En waar dat besef ontbreekt, lijdt het huwelijk schipbreuk of wordt op zijn best tot sleur en het hoogste levensgeluk, dat God voor Zijn kinderen heeft bestemd, de binding in liefde van twee reine mensenkinderen door de goddelijke instelling: het huwelijk, gaat verloren.

Ziehier wat een lid van de Algemene Autoriteiten van de Kerk over het huwelijk, het goede huwelijk, te zeggen heeft:

Het huwelijk is meer dan rozengeur en maneschijn, het betekent kameraadschap door de jaren heen, jaren van groei en tezamen oud worden. Daar is vertrouwen en bemind worden en verdienen bemind te worden. En voor elke deelgenoot in een goed huwelijk komt een tijd, dat niets belangrijker blijkt te zijn dan persoonlijke reinheid.

En dit niet alleen voor een voorbijgaand uur, maar dag na dag, jaar na jaar, zo lang als gij uw geliefden kunt aanschouwen, zo lang als gij — in werkelijkheid of in gedachten — het handje van een zoon of dochter om uw vinger kunt voelen.

Gij — gij allen — behoort niets minder in het huwelijk mede te brengen dan persoonlijke reinheid.

Gij hebt het recht dit van uw levensgezel(lin) te verwachten en op u rust de heilige plicht het hem(haar) even zeer aan te bieden.

De beloning voor een rein leven is rijk en duurzaam, maar de prijs voor zonde is zeer hoog.

De beloning voor deugd is een gerust geweten — het recht om iedere vraag zonder terughouding te beantwoorden, het recht om iedere man recht in de ogen te zien, en iedere jongen en ieder meisje en iedere vrouw, zonder een schuldig geweten. Het is het recht om uw kinderen en kleinkinderen een onbesproken naam na te laten. Gij kunt geen vals spel spelen. Gij kunt de gevolgen niet ontlopen. Weest dan rein. **WEEST EERLIJK MET UZELF!**

In een noot onder aan het Septemberartikel werd medegedeeld, dat aan het onderwerp „Reinheid“ op de eerstvolgende O.O.V.-Conferenties bijzondere aandacht zal worden besteed.

Volgens juist ontvangen bericht van het Hoofd van de Onderlinge Ontwikkelings Vereniging in de Nederlandse Zending, zullen op de komende O.O.V.-Conferenties, waarvan de eerste op de 7de October a.s. te Amsterdam zal worden gehouden, door sprekers in de derde vergadering van elke Conferentie aan de jongens en meisjes van boven 12 jaar en ook ouders de wapenen in handen worden gegeven, die hen moeten beschermen tegen de zich meer en meer uitbreidende zonde van onkuisheid. Er zal gelegenheid worden gegeven tot vragen stellen.

Na ernstig te hebben gewezen op de gevaren van onzuiver, onrein denken, dat onvermijdelijk tot onreine daden leidt, zou onze Kerk van Christus niet zijn, indien zij niet tevens de weg aanwees om die gevaren te ontgaan. En dat is o.a. door deel te nemen aan de activiteiten van de O.O.V. in de gemeente waartoe u behoort. Gedurende het nieuwe seizoen zal het toneelspelen worden beoefend, waardoor oud en jong de gelegenheid wordt geboden in gezonde ontspanning bijeen te zijn en samen te werken voor dat grote doel: het gedachteleven van onze leden en vrienden in de juiste banen waar nodig te leiden en te houden.

A. D. Jongkees.

EEN WONDERBAAR WERK EN EEN WONDER

HOOFDSTUK 3

DE PERSOONLIJKHEID VAN DE VADER EN DE ZOON.

De mens geschapen naar het beeld en de gelijkenis van God.

Het eenvoudige verhaal, door de Profeet Joseph Smith verteld van zijn onderhoud met de Vader en de Zoon, maakt de leringen van de Bijbel aangaande dit belangrijke onderwerp gemakkelijk te begrijpen. Wij dienen er echter aan te denken, dat deze kennis niet door de profeet verkregen werd door een studie van de Bijbel. Wij beroepen ons slechts op de Bijbel om te bewijzen, dat zijn beschrijving ten volle in harmonie is met de leringen daaruit, en enige daarvan zullen wij nu beschouwen:

„En God zeide: Laat ons mensen maken naar ons beeld, als onze gelijkenis, opdat zij heersen over de vissen der zee en over het gevogelte des hemels en over het vee en over de gehele aarde en over al het kruipend gedierte, dat op de aarde kruipt.

En God *schiep de mens naar Zijn beeld*; naar Gods beeld schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij hen.” (Gen. 1 : 26-27.)

Pogingen zijn ondernomen om uit te leggen, dat deze schepping slechts in een geestelijk beeld en gelijkenis van God was, maar na het lezen van het eenvoudige verhaal van Joseph Smith vraagt men zich af hoe een geschiedschrijver een duidelijker, begrijpelijker verklaring had kunnen geven van hetgeen inderdaad geschiedde bij het scheppen van de mens, vooral als men leest:

„Toen Adam honderd dertig jaar geleefd had, verwekte hij een zoon *naar zijn gelijkenis*, als zijn beeld, en noemde hem Seth.” (Gen. 5 : 3.)

Joseph Smith zag, dat hij even letterlijk naar het beeld en de gelijkenis van God en Jezus Christus was als Seth naar het beeld en de gelijkenis van zijn vader Adam was.

Mozes' getuigenis van Gods persoonlijkheid

Hierdoor wordt ook de ondervinding van Mozes en zijn metgezellen en de zeventig ouderlingen („oudsten”) van Israël zo redelijk en gemakkelijk te begrijpen:

„En Mozes klom op met Aäron, Nadab en Abihu en zeventig van de oudsten van Israël.

En zij zagen de God van Israël en het was alsof onder Zijn voeten een plaveisel lag van lazuur, als de hemel zelf in klaarheid.” (Ex. 24 : 9-10.)

„Zodra Mozes in de tent kwam, daalde de wolkkolom neer en bleef staan aan de ingang van de tent, en Hij sprak met Mozes.

Wanneer het gehele volk de wolkkolom zag staan aan de ingang van de tent, stond het op en boog zich neder, ieder aan de ingang van zijn tent.

En de Here sprak tot Mozes van aangezicht tot aangezicht, zoals iemand met zijn vriend...” (Ex. 33:9-11.)

Kon van enige geschiedschrijver worden verwacht, dat hij dit gebeuren duidelijker omschreef dan met de woorden „de Here sprak tot Mozes van aangezicht tot aangezicht, zoals iemand spreekt met zijn vriend”? Moet iemand soms verteld worden hoe iemand met zijn vriend spreekt? De Vader en de Zoon spraken met Joseph Smith „van aangezicht tot aangezicht, zoals iemand spreekt met zijn vriend.” Er is slechts één ding, dat dit mogelijk maakte en dat is het feit, dat God de mens in Zijn eigen beeld en gelijkenis schiep. Kon enig ander beeld of enige andere gelijkenis half zo wondervol geweest zijn?

Paulus’ getuigenis van Gods persoonlijkheid

De apostel Paulus trachtte duidelijk te maken welk een persoonlijkheid God bezat door ons te vertellen dat Zijn Zoon Jezus Christus „de afstraling Zijner heerlijkheid en de afdruk van Zijn wezen” was en dat Hij „Zich gezet (had aan de rechterhand van de majesteit in de hoge.” (Hebr. 1:3.)

Dit kon alleen mogelijk zijn geweest als de Vader een vorm had, zodat Hij aan Zijn rechterhand kon zitten.

Stefanus’ getuigenis van Gods persoonlijkheid

Paulus’ beschrijving van God geeft een ware betekenis aan de woorden van Stefanus, die hij uitte toen hij door zijn vijanden ten dode werd gestenigd:

„Maar hij, vol van de Heilige Geest, sloeg de ogen ten hemel en zag de heerlijkheid Gods en Jezus, staande ter rechterhand Gods.

En hij zeide: Zie, ik zie de hemelen geopend en de Zoon des Mensen, staande ter rechterhand Gods.” (Hand. 7:55-56.)

Aldus zag hij twee afzonderlijke en aparte persoonlijkheden, de een de Zoon, staande ter rechterhand van de ander, de Vader.

Johannes’ getuigenis van Gods persoonlijkheid

Dit is ook in harmonie met de beschrijving van Johannes’ doop van Jezus:

„Terstond nadat Jezus gedoopt was, steeg Hij op uit het water. En zie, de hemelen openden zich, en Hij zag de Geest Gods nederdalen als een duif en op Hem komen.

En zie, een stem uit de hemelen zeide: Deze is Mijn Zoon, de Geliefde, in Wie Ik Mijn welbehagen heb.” (Matth. 3:16-17.)

Hier worden alle drie leden van de Godheid afzonderlijk en duidelijk vermeld: (1) Jezus, Die uit het water kwam; (2) de Heilige Geest, Die als een duif nederdaalde; (3) de stem van de Vader uit de hemel, die uiting gaf aan Zijn liefde en goedkeuring voor Zijn Geliefde Zoon. Hoe kan iemand dan toch geloven, dat deze Drie één persoon zijn zonder lichaam of gedaante?

De verrezen Here

Nu dienen wij onze aandacht te besteden aan de verrezen Here. Als Hij nu niet Zijn lichaam van vlees en beenderen heeft, dat in het graf gelegd was, moet Hij voor de tweede maal zijn gestorven, want toen Maria Magdalena en de andere Maria naar het graf gingen om het lichaam van Jezus te aanschouwen, zagen zij dat een engel uit de hemel was nedergedaald en op de steen zat, die hij had teruggedroefd van de opening:

„Zijn uiterlijk was als een bliksem en zijn kleding wit als sneeuw.....

Doch de engel antwoordde en zeide tot de vrouwen: Weest niet bevreesd; want ik weet, dat gij Jezus zoekt, de gekruisigde. Hij is hier niet, want Hij is opgewekt, gelijk Hij gezegd heeft; komt, ziet de plaats, waar Hij gelegen heeft.” (Matth. 28 : 3, 5-6.)

Na Zijn opstanding is Jezus aan velen verschenen. Toen de elf apostelen in Jeruzalem waren bijeen gekomen en het gebeurde bespraken:

„Stond Hij Zelf in hun midden; en zij werden ontzet en verschrikt en meenden een geest te aanschouwen. Doch Hij zeide tot hen: Waarom zijt gij ontsteld en waarom komen er overwegingen op in uw hart?

Ziet Mijn handen en Mijn voeten, dat Ik het Zelf ben; betast Mij en ziet, dat een geest geen vlees en beenderen heeft, zoals gij ziet, dat Ik heb.” (Lukas 24 : 36-39.)

Om verder te bewijzen, dat Hij Zijn lichaam bezat nam Hij een stuk gebakken vis en een stuk honingraat en at het voor hun ogen.

Met Zijn verrezen lichaam voer Hij ten hemel in de tegenwoordigheid van vijfhonderd der broederen:

„Vervolgens is Hij verschenen aan meer dan vijfhonderd broeders tegelijk.....” (I Cor. 15 : 6.)

Zijn apostelen zagen Hem ten hemel varen en „de twee mannen in witte klederen” die bij hen stonden bevestigden het feit:

„En toen zij naar de hemel staarden, terwijl Hij henenvoer, zie, twee mannen in witte klederen stonden bij hen, die ook zeiden: Galilese mannen, wat staat gij daar en ziet op naar de hemel? Deze Jezus, Die van u opgenomen is naar de hemel, zal op dezelfde wijze wederkomen, als gij Hem ten hemel hebt zien varen.” (Hand. 1 : 10-11.)

Indien Jezus en Zijn Vader één in geest zijn zonder lichaam of gedaante, zo groot dat Hij het heelal vervult en toch zo klein, dat Hij in ieders hart kan wonen, zoals zovelen geloven en door de kerken geleerd wordt, welke betekenis heeft dan de opstanding, die iedere

Paasdag in de Christelijke kerken wordt herdacht, en wat heeft Hij dan met Zijn lichaam gedaan nadat Hij het Zijn apostelen en anderen toonde?

Joseph Smith's getuigenis van Jezus' persoonlijkheid

Joseph Smith zag wederom deze zelfde Jezus, Die men na Zijn opstanding ten hemel had zien varen. Hier volgt het getuigenis, dat van Hem werd gegeven door Joseph Smith en Sidney Rigdon na een visioen, dat zij ontvingen op 16 februari 1832 in Hiram in de staat Ohio:

„En terwijl wij over deze dingen peinsden, raakte de Here de ogen van ons verstand aan, en ze werden geopend, en de heerlijkheid des Heren omstraalde ons. En wij zagen de heerlijkheid van de Zoon, ter rechterhand des Vaders, en ontvingen van Zijn volheid;

En wij zagen de heilige engelen, en hen, die geheiligd zijn voor Zijn troon, die God en het Lam aanbaden, en Hem voor eeuwig aanbidden.

En nu, na de vele getuigenissen, die van Hem zijn gegeven, is dit het allerlaatste, dat wij van Hem geven: Dat Hij leeft!

Want wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vaders is —

Dat door Hem, en in Hem, en uit Hem de werelden worden en werden geschapen, en dat de bewoners er van Gode gewonnen zonen en dochteren zijn.” (L. & V. 76 : 19-24.)

Let op hoezeer dit in harmonie is met het eerste visioen van Joseph Smith en met het getuigenis van de Vader bij de doop van Jezus. De Vader sprak van Zijn Zoon — twee afzonderlijke en onderscheiden personen. En de Vader moet een stem gehad hebben, want anders had Hij niet kunnen spreken.

Deze verklaring zal nu staan als een getuigenis voor allen, tot wie deze zal komen, totdat Hij wederom zal terugkeren om te regeren als „de Here der heren en de Koning der koningen.” (Zie Openb. 17 : 14.) Een begrip van de werkelijkheid van Zijn bestaan en persoonlijkheid geeft een ware betekenis aan Zijn belofte, die gevonden wordt in Christus' Bergrede: „Zalig zijn de reinen van hart, want zij zullen God zien.” (Matth. 5 : 8.)

De Schriften vaak misverstaan aangaande Gods persoonlijkheid

Er zijn enkele verklaringen in de Bijbel, die verkeerd begrepen zijn en daarom geleid hebben tot een verkeerde opvatting van de persoonlijkheid en vorm van God en van Zijn Zoon Jezus Christus. Een korte beschouwing van enkele daarvan zal hier worden gegeven:

„Niemand heeft ooit God gezien; de Eniggeboren Zoon, Die aan de boezem des Vaders is, Die heeft Hem doen kennen.” (Joh. 1 : 18.)

In de geïnspireerde bewerking van de Bijbel, zoals gegeven door de Profeet Joseph Smith, geeft hij ons het volgende:

„Niemand heeft ooit God gezien, *tenzij dat Hij van de Zoon getuigd heeft*; want als het niet door Hem was, zou niemand zalig kunnen worden.” (Joh. 1 : 19.)

En verder heeft hij ons I Joh. 4 : 12 als volgt gegeven:

„Niemand heeft ooit God aanschouwd, *behalve zij die geloven*. Indien wij elkan- der liefhebben, blijft God in ons en Zijn liefde is in ons volmaakt geworden.”

De ware betekenis van deze teksten uit de Schriften werd voor het begrip van de Profeet Joseph Smith duidelijk gemaakt in een open- baring, die door hem van de Here werd ontvangen in november 1831 in Hiram in de staat Ohio:

„Want niemand heeft te eniger tijd in het vlees God gezien, tenzij hij beziel- was door de Geest Gods.” (L. & V. 67 : 11.)

Deze leer werd verder duidelijk gemaakt in de visioenen van Mozes, zoals aan de Profeet Joseph Smith geopenbaard:

„Doch nu hebben mijn eigen ogen God aanschouwd, echter niet mijn natuurlijke, maar mijn geestelijke ogen, want mijn natuurlijke ogen konden [Hem] niet hebben aanschouwd; want ik zou in Zijn tegenwoordigheid zijn verdord en gestorven; *maar Zijn heerlijkheid rustte op mij, en ik aanschouwde Zijn aan- gezicht*; want ik was verheerlijkt voor Hem.” (Parel van Grote Waarde, Mozes 1 : 11.)

Het is dus duidelijk dat de mens alleen God kan zien, wanneer hij „*beziel is door de Geest Gods*.” Dit is kennelijk hetgeen Johannes in gedachten had in de volgende woorden:

„Er is geschreven in de profeten: En zij zullen allen door God geleerd zijn. Een ieder, die van de Vader gehoord en geleerd heeft, komt tot Mij.

Niet, dat iemand de Vader gezien heeft; *alleen die van God komt, die heeft de Vader gezien*.” (Joh. 6 : 45-46.)

Paulus sprak van God als „een onzichtbare God”:

„In Wie wij de verlossing hebben, de vergeving der zonden.

Hij is het beeld van de *onzichtbare God*, de Eerstgeborene der ganse schepping.” (Col. 1 : 14-15.)

Een verdere studie van de leringen van Paulus wijst er op dat hij hetzelfde begrip had als Johannes; dat hoewel God voor de mensen in het algemeen *onzichtbaar* is. Hij voor de profeten niet onzichtbaar is, want hij zeide, dat Mozes de *Onzichtbare* had gezien:

„Door het geloof verliet hij Egypte zonder de toorn van de koning te vrezen; want hij stond pal, daar hij als het ware de *Onzichtbare* had gezien.” (Hebr. 11 : 27.)

Johannes spreekt van God ook als van een geest, hetgeen voor som- migen verwarrend is:

„God is een geest en wie Hem aanbidden, moeten Hem aanbidden in geest en in waarheid.” (Joh. 4 : 24.)

Dit dient niet verwarrend te zijn daar wij allen toch geesten zijn,

bekleed met een lichaam van vlees en beenderen. Johannes zegt, dat wij Hem „in geest en waarheid moeten aanbidden.” Hij bedoelde echter niet dat onze geesten het lichaam moesten verlaten om Hem „in de geest” te kunnen aanbidden.

Paulus zeide: „Maar die zich aan de Here hecht, is één geest met Hem.” (I Cor. 6 : 17.) Wij zijn geesten in dezelfde betekenis, die Johannes in gedachten had, toen hij zeide: „God is een geest.”

Het een-zijn van de Vader en de Zoon

Er heeft veel misverstand geheerst aangaande de zo dikwijls herhaalde verklaring, dat Jezus en Zijn Vader één zijn. Door het zeventiende hoofdstuk van Johannes zorgvuldig door te lezen zal dit geheel duidelijk worden. Toen Jezus weldra als een offer zou sterven bad Hij Zijn Vader en dankte Hem voor Zijn apostelen en smeekte, „dat zij één zijn, zoals Wij.” (Zie Joh. 17 : 11.) Vervolgens zeide Hij:

„En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen, die door hun woord in Mij geloven, opdat zij allen één zijn, gelijk Gij, Vader, in Mij en Ik in U, dat ook *zij in Ons één zijn*; opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt.” (Joh. 17 : 20-21.)

Nu is het zeer duidelijk, dat Jezus niet sprak over het één-zijn wat personen betreft, maar over eenheid van oogmerk, want Hij bad verder, dat zij bij Hem mochten zijn, hetgeen overbodig zou zijn indien Hij een één-zijn van personen had bedoeld in plaats van een eenheid van oogmerk:

„Vader, hetgeen Gij Mij gegeven hebt — Ik wil, dat, waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn, om Mijn heerlijkheid te aanschouwen, die Gij Mij gegeven hebt, want Gij hebt Mij liefgehad vóór de grondlegging der wereld.” (Joh. 17 : 24.)

Wederom blijkt dat de bedoelde eenheid geen betrekking heeft op het één-zijn van personen, want als Jezus en Zijn Vader één in persoon waren, hoe absurd is het dan om te denken, dat Jezus tot Zichzelf zou bidden of dat Hij Zichzelf vóór de grondlegging der wereld zou liefhebben.

„Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, Die Gij gezonden hebt.” (Joh. 17 : 3.)

Deze ware kennis van God en van Zijn Zoon Jezus Christus is in deze bedeling wederom tot de wereld gekomen, niet door een studie van de Bijbel, maar door het werkelijke verschijnen van deze hemelse personen aan de jongen, Joseph Smith, zoals hij op zulk een welsprekende wijze getuigd heeft.

★

HOOFDSTUK 4

VERKEERDE LEERSTELLINGEN EN ALGEMENE AFVAL

Afval van de waarheid

Een tweede grote waarheid werd in het bezoek van de Vader en de Zoon aan de Profeet Joseph Smith geopenbaard door middel van de aankondiging, die gedaan werd door de Heiland der wereld in antwoord op de vraag van Joseph Smith bij welke kerk hij zich diende aan te sluiten. Hem werd gezegd, dat hij zich bij geen der kerken moest aansluiten, omdat ze alle verkeerd waren. De Persoon, Die hem toesprak zeide:

„.....dat al hun geloofsbelijdenissen een gruwel in Zijn ogen waren, dat die leraars allen verdorven waren, „zij genaken Mij met hun lippen, maar hun hart houdt zich verre van Mij; zij onderwijzen leringen, die geboden van mensen zijn, hebbende een gedaante van godzaligheid, maar zij verloochenen de kracht er van.” (Parel van Grote Waarde, Joseph Smith 2 : 19.)

Deze uitspraak was een grote verrassing voor Joseph Smith, daar het nimmer bij hem opgekomen was dat geen der toen op aarde bestaande kerken voor God aannemelijk was of dat hun geloofsbelijdenissen in Zijn ogen een gruwel waren. In het licht van de geopenbaarde waarheid, die Joseph Smith had ontvangen, is het gemakkelijk te begrijpen waarom hun geloofsbelijdenissen een gruwel in Zijn ogen waren.

Dwaalleren der Christelijk kerken

Eén der dwaalleren van vele Christelijke kerken is dat wij door *geloof alleen zalig zouden worden*. Deze verkeerde leerstelling ontheft de mens van een verantwoordelijkheid voor zijn handelingen als hij eenmaal zijn geloof in God heeft beleden, en leert dat onverschillig hoe groot de zonde ook is, het belijden er van hem een volledige vergeving en zaligheid zal geven. De wereld heeft meer behoefte aan het prediken van de noodzakelijkheid om zonden na te laten en een nuttig en rechtvaardig leven te leiden en minder aan prediking over vergeving van zonden. Dan zou dit een andere wereld worden. De waarheid is, dat de mensen zich van hun zonden moeten bekeren en die verzaken alvorens zij vergeving kunnen verwachten. En zelfs als onze zonden ons vergeven zijn, kan God ons nog niet belonen voor het goede, dat wij niet gedaan hebben.

De Profeet Mormon, die omstreeks het jaar 400 op het westelijk halfrond leefde, voorspelde de komst van de platen, waarvan het Boek van Mormon vertaald zou worden, en hij gaf een beschrijving van de toestand der kerken, die dan onder de mensen gevonden zouden worden:

„Ja, het zal geschieden ten dage, wanneer de macht Gods zal worden verlooch-

chend, en kerken worden ontheiligd en verheven in de trots van hun hart; ja, ten dage, wanneer leiders en leraars van kerken zich in de hoogmoed van hun hart zullen verheffen, zodat zelfs zij, die tot hun kerken behoren, hen zullen benijden.....

Ja, het zal geschieden ten dage, wanneer er kerken zullen worden opgericht, die zullen zeggen: Komt tot mij, en voor uw geld zullen u uw zonden worden vergeven.” (Mormon 8 : 28, 32.)

Leer der uitverkiezing

Verder is er de dwaalleer der uitverkiezing, dat sommigen zonder enige daad of handeling uitverkoren zijn voor het eeuwige leven en anderen bestemd voor een eeuwige verdoemenis; en in welke groep wij ons ook bevinden, er is niets dat wij er aan kunnen veranderen. Een volledige ontleding van deze leer dwingt ons tot de gevolgtrekking, dat — indien waar — God verantwoordelijk zou zijn voor alle zonden en goddeloosheid in de wereld, omdat deze opvatting zegt, dat al onze handelingen vóór onze geboorte van te voren bestemd waren, zowel de goede als de verkeerde.

Bij zijn poging om waarheid te vernietigen had Satan niet kunnen hopen om de mensen doeltreffender en vollediger te misleiden dan door hun een besef van hun verantwoordelijkheid te ontnemen door het prediken van dergelijke leerstellingen.

Eén hemel en één hel

Dan is er verder de verkeerde leerstelling van één hemel en één hel met de gedachte, dat allen, die de hemel zullen bereiken, eenzelfde deel zullen ontvangen, evenals zij, die naar de hel zullen worden verwezen.

De waarheid, zoals hersteld door de Profeet Joseph Smith, legt de nadruk op het feit dat een ieder naar zijn werken zal ontvangen; dat er een heerlijkheid als de zon is, een andere als de maan en nog een andere als de sterren, en dat de heerlijkheid, die de mens zal ontvangen, bepaald zal worden door hetgeen hij doet en door het leven, dat hij leidt.

God kan geen God van verwarring zijn

Gezond nadenken leidt ons tot de gevolgtrekking, dat God niet de veroorzaker van verwarring kan zijn; dat twee tegenstrijdige organisaties niet door Hem in het leven konden worden geroepen, want God kan niet tegen Zichzelf verdeeld zijn. Paulus zegt:

„En Hij heeft zowel apostelen als profeten gegeven, zowel evangelisten als herders en leraars;

Om de Heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus;

Totdat wij allen de *eenheid des geloofs* en der volle kennis van de Zoon Gods

bereikt hebben, de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der volheid van Christus.

Dan zijn wij niet meer onmondig, op en neder, heen en weder geslingerd onder invloed van allerlei wind van leer, *door het valse spel der mensen*, in hun sluwheid, die tot dwaling verleidt." (Efeze 4 : 11-14.)

Toen Joseph Smith zijn speuren naar waarheid begon, werd het weldra duidelijk dat de Christelijke kerken de „eenheid des geloofs” niet bereikt hadden. Paulus gaf aan, dat zij werden „heen en weder geslingerd onder invloed van allerlei wind van leer, door het valse spel der mensen.” En dat verklaart dan ook de woorden van de Heiland aan Joseph Smith, dat al hun geloofsbelijdenissen een gruwel in Zijn ogen waren.

Bij het lezen van de Schriften ontdekten de mensen waarheden, die niet in de bestaande kerken gevonden konden worden. Zij brachten dan een groep mensen bijeen en vormden een kerk zonder enige rechtstreekse roeping of verordening van God. En zo vermenigvuldigden de Christelijke genootschappen zich totdat ze in de honderden liepen. Dergelijke leiders legden de nadruk op een enkel beginsel en vormden dan een kerk rondom die ene gedachte, zoals geestelijke gaven, apostelen, verering van de zevende dag, enz.

Zending van de ware Kerk

De zending van de ware Kerk, onder goddelijke inspiratie en leiderschap, dient in één Kerk alle waarheden bijeen te brengen, welke gevonden kunnen worden in alle andere Christelijke kerken, alsmede die, welke over het hoofd gezien zijn of genegeerd, en alle dwalingen en door de mensen opgestelde leerstellingen weg te laten. En dit heeft de Here gedaan door Zijn Kerk te herstellen door middel van de Profeet Joseph Smith.

Opvattingen uit de tegenwoordige tijd, welke de grote afval bevestigen

De gedachte, dat de kerken waren afgedwaald en hun kracht en bevoegdheid hadden verloren, is in overeenstemming met het oordeel van sommigen onzer grootste denkers, alsmede met de profetieën der Heilige Schriften, zoals de volgende aanhalingen zullen aangeven: In een werk, dat door drie en zeventig vooraanstaande godgeleerden en bijbelgedeskundigen werd geschreven, lezen wij:

„Wij dienen niet te verwachten, dat de kerk van de Heilige Schrift werkelijk in haar volmaaktheid op aarde bestaat. Die kan in haar volmaakte toestand niet worden gevonden in de verzamelde fragmenten van het Christendom en nog veel minder in één van die fragmenten.” (Dr. William Smith, *Smith's Dictionary of the Bible*, Uitgave van de Houghton Mifflin Company in Boston, Mass.)

Hiermede bevestigen eigenlijk deze drie en zeventig geleerden de

woorden van Jezus aan Joseph Smith — dat al hun geloofsbelijdenissen een gruwel in Zijn ogen waren.

Roger Williams, dominee van de oudste Baptistenkerk in Amerika te Providence in de staat Rhode Island, weigerde langer als dominee werkzaam te zijn omdat —

„.....er op aarde geen op de bestemde wijze gevestigde kerk van Christus was, noch een persoon, die bevoegd was om de kerkelijke verordeningen te bedienen, noch zal die er kunnen zijn alvorens nieuwe apostelen worden gezonden door het grote Hoofd der Kerk, naar Wiens komst ik uitzie.” (*Picturesque America*, blz. 503.)

Als Roger Williams het voorrecht gehad zou hebben lang genoeg te leven om de Profeet Joseph Smith te leren kennen en zijn boodschap te horen, dan zou hij gevonden hebben, waarnaar hij zocht.

Dr. Harry Emerson Fosdick beschrijft de vervallen toestand van de Christelijke kerk in deze woorden:

„Een godsdienstige hervorming is onderweg, die in wezen een poging is om voor ons hedendaagse leven de godsdienst van Jezus te herwinnen en in de plaats te stellen van de uitgebreide, ingewikkelde, hoogst ontoereikende en vaak uitgesproken onjuiste godsdienst aangaande Jezus. Het Christendom heeft tegenwoordig in hoge mate de godsdienst verlaten, die Hij predikte, onderwees en leefde, en daarvoor in de plaats een geheel andere godsdienst gesteld.

Indien Jezus nu op aarde zou terugkeren en de mythologieën horen, die rondom Hem zijn opgebouwd, en alle geloofsleren, afscheidingen en heilige plichtplegingen zien, die in Zijn naam bestaan, zou Hij voorzeker zeggen: „Indien dit het Christendom is, dan ben Ik geen Christen.” (*Liahona*, deel 23, no. 22, blz. 424.)

Deze en soortgelijke verklaringen van geestelijken van verschillende natiën schijnen gewis de woorden van de Heiland tot Joseph Smith te bevestigen, en moeten weldenkende zoekers naar waarheid aansporen om ook het overige van de geschiedenis van de Profeet te willen horen.

Bijbelse voorspellingen noemen de grote afval

Laten wij nu onze aandacht schenken aan de schriftuurlijke voorspellingen, dat de genoemde tijden en toestanden zouden komen:

„Weet wel, dat er in de laatste dagen zware tijden zullen komen.

Want de mensen zullen zelfzuchtig zijn, geldgierig, pochers, vermetel, kwaadsprekers, aan hun ouders ongehoorzaam, ondankbaar, Onheilig, liefdeloos, trouweloos, lasteraars, onmatig, onhandelbaar, afkerig van het goede.

Verraderlijk, roekeloos, opgeblazen, met meer liefde voor genot dan voor God; Die met een *schijn van godsvrucht* de kracht daarvan verloochend hebben; houd ook dezen op een afstand.” (II Tim. 3 : 1-5.)

„Maar wij verzoeken u, broeders, met betrekking tot de komst van onze Here Jezus Christus en onze vereniging met Hem,

Dat gij niet spoedig uw bezinning verliest of in onrust verkeert, hetzij door een geestesuiting, hetzij door een woord, hetzij door een brief, die van ons afkomstig zou zijn, alsof de dag des Heren reeds aanbrak.

ONZE ZONNEHOEK

Bijlage van „De Ster” voor onze zonnige jeugd

Petertje doet boodschappen

(Uit: „Door alle maanden”)

*

„Maar Petertje toch”, zei moeder, „trek gauw je kousen uit. Ze zitten weer vol gaten. Heb je weer op je kousevoeten gelopen, ondeugd? Jij denkt zeker dat moeder niets anders te doen heeft dan voor jou te zorgen. Gauw, trek uit die kousen”.

Petertje keek wel een beetje sip. Dat moeder het nou net moest zien. Wèg was zijn vrije middag! De jongens stonden buiten op hem te wachten want ze zouden gaan spelen.

Hij kon wel huilen.....

Moeder ging vlug naar de kast, waar het naaimandje stond.

„Ja, dat moest er nog bijkomen”, mopperde ze. „Nou kan ik nergens mijn stopnaald vinden. Wie zou die weer gebruikt hebben? Toe, Petertje, loop vlug even naar de winkel en haal een stopnaald. Denk er om, dat je hem niet verliest, hoor!”

Petertje, die graag wat voor zijn moeder wilde doen, ging dadelijk op pad. Dat kleine eindje kon hij wel zonder kousen gaan.

Juist toen hij de winkel uitstapte, met de naald in zijn hand, kwam er een wagen met hooi voorbij. Petertje liep er achter aan en liet zich

fijn trekken. De naald stak hij tussen het hooi. Dat was heel dom van Petertje. Want toen hij bij huis was, wilde hij de stopnaald pakken, maar..... kon hem natuurlijk niet weer vinden!

En zo kwam Petertje zonder stopnaald bij moeder.

Snikkend vertelde hij, wat er gebeurd was.

Moeder was erg boos. „Domme jongen”, zei ze „Je kon tóch wel begrijpen, dat je die naald niet weer zou terugvinden in het hooi. En het ergste is, dat de naald er nu misschien nog ligt en dat is erg gevaarlijk voor de koeien van buurman. Ik hoop maar, dat hij onder het rijden op de grond is gevallen. Domme jongen toch, je had de stopnaald op je jas moeten steken.”

„O”, zei Petertje. „Ik zal het goed onthouden voor een volgende keer”.

Een paar dagen later was Petertje met zijn vader in het hooiland. Vader was druk in de weer met de zware hooivork. Petertje keek vol bewondering naar zijn vader, die zo sterk was. Plotseling stond vader stil. „Krak”, zei er iets. Vader trok de hooivork terug en wat zagen ze? Een van de beide tanden was gebroken. Nu kon Vader niet verder werken.

„Vlug, Petertje, ga gauw naar de smid en haal een andere vork voor me. Het hooi moet vanmiddag nog op oppers gezet worden!”

Petertje rende weg.

Gelukkig: de smid had nog een hooivork staan.

Petertje nam de vork in de hand en ging de deur uit.

Buiten herinnerde hij zich de goede raad van zijn moeder. Neen, nou zou hij wel goed oppassen. Hij zou de vork niet verliezen. Wat had moeder ook weer gezegd? „Je had de naald op je jas moeten steken”.

Petertje nam de hooivork en stak de beide ijzeren tanden in zijn jas..... O, domme Peter. Zie je niet, hoe je jas stuk gaat? Er zitten al twee grote gaten in. Toen hij weer op het hooiland kwam, was zijn moeder er ook. Ze kwam eens kijken hoe ver vader al was. Maar wat schrok ze, toen ze Petertje zag aankomen met de hooivork.

„O, jij domme jongen toch. Zie je jas nu eens. Hoe moet ik die nu weer gestopt krijgen! Je had de hooivork achter je aan moeten slepen”. „Dat is waar ook”, zei Petertje, „ik zal het onthouden voor een volgende keer”.

Een week daarna zouden ze erwtensoep eten. Erwtensoepe met een lekker stuk spek. Nou, daar hield Petertje wel van.

„Petertje, je moet vlug naar de slager. Het spek is op. Haal een pond spek. Denk er om, niet spelen onderweg en vlug naar huis komen, hoor, want het eten moet op tijd klaar zijn”.

Petertje, die erge trek had en aan de lekkere erwtensoep dacht, rende vlug naar de slager.

Toen hij weer buiten stond, dacht hij: „Wat heeft moeder ook weer gezegd? O ja, nu weet ik het weer: je had hem achter je aan moeten slepen.”

Vlug zocht hij in zijn broekzakken of hij nog een stuk touw had. En ja, hoor, hij had een flink stuk. Hij bond het aan het spek en sleepte het zo achter zich aan. Nu zou hij zijn boodschap dan eens goed doen. Ze zouden nou niets kunnen zeggen. Hij rende, zo vlug hij kon, naar huis!

Maar nog harder dan Petertje liep de hond van buurman achter het spek aan. „Hap! hap! hap!”

Er bleef maar een klein stukje spek aan het touw over.

Petertje begon te snikken, want daar zou wat voor hem op zitten! Geen spek bij de erwten. Nu hilde Petertje luidkeels.

Moeder hoorde het en rende naar buiten.

„Waarom huil je Petertje? Heeft een hond je gebeten? — Maar, waar is het spek, jongen?”

En nu vertelde Petertje wat er gebeurd was.

Hij had nog wel zo goed willen luisteren naar moeders raad.

Doordat hij zo hilde, vergat moeder hem te straffen. Ze zei alleen: „O, o, wat ben je toch dom, Petertje. Waarom heb je het spek niet boven op je schouder gelegd, dan had de hond en niet bij gekund”.

„Ja, dat is waar ook”, zei Petertje. „Dom, dat ik daaraan niet gedacht heb. Maar ik zal het onthouden voor een volgende keer.”

Enige tijd daarna moest Petertje stroop halen voor de karnemelksepap. Hij stapte met het strooppotje onder de arm naar de winkel.

Op de terugweg dacht hij: „O ja, moeder heeft gezegd, dat ik het op mijn schouder had moeten leggen”. Petertje zette het strooppotje op zijn schouder en hield het met één hand vast.

Maar onder het lopen dacht hij steeds aan de karmemelksepap en hoe hij straks lettertjes zou schrijven met de stroop op de dikke brij. En o..... daar gebeurde iets heel ergs! Hij had de pot niet recht gehouden. De stroop liep over zijn kleren en Petertje had nog niets in de gaten. Eindelijk bemerkte hij, wat er gebeurd was.

Nu durfde hij niet naar binnen.....

Stil kroop hij de trap op naar de zolder en verstopte zich zo goed mogelijk.

„Wat blijft ons Petertje toch lang weg”, zei vader. „Zou er wat met hem gebeurd zijn?”

Moeder rende al naar de deur om te zien, of Petertje er aan kwam. Maar nee, geen Petertje te zien. „Petertje, Petertje”, riep ze. Want ze dacht, dat hij wel aan het spelen zou zijn met de jongens. Maar er kwam geen Petertje.

Nu werden vader en moeder ongerust en zij gingen zoeken. Overal zochten ze. Nergens konde ze de jongen vinden. Eindelijk zei moeder: „Ik zal eens op zolder gaan kijken”. Maar neen, daar was het zo stil, daar zou Petertje wel niet zijn.

Maar Petertje was wel op zolder.

Hij was stilletjes in een vat met veren gekropen.

„Petertje, Petertje”, riep moeder.

„O, mijn lief Petertje, ben je hier op zolder?”

Op het laatst kon Petertje het niet langer uithouden.

„Kukeleku”, zei hij en sprong uit het vat.

Moeder schrok. Wat was dat? Een haan? Nee, het was Petertje. Helemaal onder de veren. Die zaten aan de stroop gekleefd en de jongen leek wel een bont gekleurde haan. Moeder was zo geschrokken, dat ze hem niet eens herkende. Eerst toen Petertje zei: „Ik ben het, moe”, zag ze, wat er gebeurd was. Ze was zo blij, dat ze haar jongen weer zag, dat ze helemaal vergat hem een flink pak voor zijn broek te geven. Maar boodschappen liet ze hem voortaan niet weer doen.

(Uit een oud volkssprookje opnieuw verteld.)

Laat niemand u misleiden, op welke wijze ook, want eerst moet de afval komen en de mens der wetteloosheid zich openbaren, de zoon des verderfs.

De tegenstander, die zich verheft tegen al wat God of voorwerp van verering heet, zodat hij zich in de tempel Gods zet, om aan zich te laten zien dat hij een god is." (II Thess. 2 : 1-4.)

„Want er komt een tijd, dat de mensen de gezonde leer niet meer zullen verdragen, maar, omdat hun gehoor verwend is, naar hun eigen begeerte zich tal van leraars zullen bijeenhalen;

Dat zij hun oor van de waarheid zullen afkeren en zich naar de verdichtseis keren." (II Tim. 4 : 3-4.)

Uit het bovenstaande is het zeer duidelijk, dat de apostel Paulus het voorrecht werd verleend om onze tijd te aanschouwen en vooraf een beschrijving te geven van juist die toestanden, waarvan de Heiland sprak in Zijn veroordeling der kerken, geuit tot Joseph Smith, en zoals door vooraanstaande geestelijken van deze tijd toegegeven. Hij gaf aan, dat deze toestanden in „*de laatste dagen*” zouden bestaan, dat de mensen „*verwend*” van gehoor zullen zijn en dus naar eigen begeerte tal van leraars zullen bijeenhalen en aldus „hun oor van de waarheid zullen afkeren.” Verder zeide hij, dat de mensen niet naar de tweede, beloofde komst van de Christus behoeven uit te zien tenzij er eerst een „afval” was geweest, zodat alles wat wij gezegd hebben, slechts een aankondiging is, dat de voorspelde gebeurtenissen geschied zijn. Toen de Apostel Johannes op het eiland Patmos verbannen was, zag hij de macht, die Satan gegeven zou worden:

„En hem werd gegeven om tegen de heiligen oorlog te voeren en hen te overwinnen; en hem werd macht gegeven over elke stam en natie en taal en volk.” (Openb. 13 : 7.)

Hieruit blijkt, dat alle geslachten, talen en volken aan deze boze macht onderworpen zouden worden, hetgeen wij verder vollediger zullen begrijpen, als wij vinden, dat Johannes zag, dat het evangelie naar de aarde zou worden teruggebracht om gepredikt te worden aan alle natieën, geslachten, talen en volken. (Zie Openb. 14 : 6-7.)

Om deze teksten op de juiste wijze te begrijpen dienen wij er aan te denken, dat de volgelingen van Christus *heiligen* werden genoemd. (Zie Efeze 2 : 19; II Cor. 8 : 4; I Cor. 14 : 33.)

Als wij weten hoe algemeen deze afwijking van de waarheid zou zijn, kunnen wij ook sommige van de profetieën van de oude profeten begrijpen, zoals die in het Oude Testament staan opgetekend:

„Zie, de dagen komen, luidt het woord van de Here Here, dat Ik een honger in het land zal zenden — geen honger naar brood, en geen dorst naar water, maar om de woorden des Heren te horen.

Dan zullen zij zwerven van zee tot zee, en van het noorden naar het oosten zullen zij dolen, om te zoeken het woord des Heren; maar vinden zullen zij het niet.” (Amos 8 : 11-12.)

In het licht van de woorden van Jezus: „Zoekt en gij zult vinden,”

kan er slechts één verklaring bestaan waarom zij niet in staat zouden zijn om het woord des Heren te vinden, ofschoon zij „van zee tot zee” zouden zoeken, ja, „van het noorden naar het oosten.” Het antwoord is zoals Amos heeft aangegeven, dat de Here „een honger in het land zal zenden,” een honger om het woord des Heren te horen.

De Profeet Micha zag de dag, wanneer er „geen antwoord Gods” zou zijn. Hij beschreef de afvallige toestand van Israël als volgt:

„Zo zegt de Here aangaande de profeten die mijn volk verleiden; die, als zij iets met hun tanden te bijten krijgen, heil verkondigen, maar tegen hem die hun niets in de mond steekt, de oorlog uitroepen: Daarom zal het nacht voor u worden, zonder gezicht; duisternis, zonder waarzegging; de zon zal ondergaan over de profeten, en de dag zal over hen verdonkerd worden.

En de zieners zullen beschaamd worden, en de waarzeggers teleurgesteld, en zij zullen allen de bovenlip omwinden, omdat er geen antwoord Gods komt...

De hoofden spreken er recht voor geschenken, en de priesters geven er onderrecht om loon, en de profeten plegen er waarzeggerij voor geld, en daarbij steunen zij op de Here en zeggen: Is de Here niet in ons midden? Ons zal geen kwaad overkomen!” (Micha 3 : 5-7, 11.)

Jesaja had een soortgelijk visioen van hetgeen met Israël zou gebeuren:

„Zie, de Here ontledigt en verwoest de aarde, keert haar onderstboven en verstroot haar inwoners.

Dan vergaat het de priester als het volk, de heer als knecht, de meesteres als haar dienstmaagd, de verkoper als de koper, wie ter leen ontvangt als wie ter leen geeft, de schuldenaar als de schuldeiser.

De aarde wordt volkomen ontledigd en geheel leeggeroofd, want de Here heeft dit woord gesproken.

De aarde treurt, verwelkt; de wereld kwijnt weg, verwelkt; de hoogsten van het volk des lands kwijnen weg.

Want de aarde is ontwijd door haar bewoners, omdat zij de wetten hebben overtreden, de inzetting ontdoken, het eeuwig verbond verbroken.

Daarom verslindt een vloek de aarde en moeten haar bewoners boeten; daarom worden de bewoners der aarde door een gloed verteerd en blijven er weinig stervelingen over.” (Jes. 24 : 1-6.)

Jesaja begreep het misnoegen des Heren, dat op de inwoners der aarde zou rusten omdat zij „de wetten hebben overtreden, de inzetting ontdoken, het eeuwig verbond verbroken,” en in verband met de verwoestende macht van de onlangs ontdekte atoombom en andere wetenschappelijke ontwikkelingen op dit gebied is het niet moeilijk om te begrijpen, dat de voorspelde verwoesting tot gevolg kan hebben, dat „er weinig stervelingen” zullen overblijven op de aarde.

Ook Paulus deelde met de profeten dat volledige begrip van het misnoegen des Heren met diegenen, die het op zich zouden nemen de waarheden van het evangelie te veranderen:

„Maar ook al zouden wij, of een engel uit de hemel u een evangelie verkondigen, afwijkend van hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt!” (Gal. 1 : 8.)

Toen Hij de toestand van de Christenwereld beschreef in antwoord

op de vraag van Joseph Smith bij welke kerk hij zich diende aan te sluiten, herhaalde de Heiland de woorden, die aan Jesaja werden geopenbaard (zie Jes. 29 : 13-14). Deze toestand zou voorafgaan aan het wonderbare werk en een wonder, dat de Here onder de kinderen der mensen zou verrichten.*)

„En de Here zeide: Omdat dit volk Mij slechts met woorden nadert en met zijn lippen eert, terwijl het zijn hart verre van Mij houdt, en hun ontzag voor Mij een aangeleerd gebod van mensen is, daarom, zie, Ik ga voort wonderlijk met dit volk te handelen, wonderlijk en wonderbaar; de wijsheid van zijn wijzen zal te niet gaan en het verstand van zijn verstandigen zal schuilgaan.” (Jes. 29 : 13-14.)

Daar het afwijken van het ware evangelie van Christus algemeen moest zijn, zoals de profeten voorspelden, en daar zulk een algemene afval bevestigd werd in de woorden van Jezus tot Joseph Smith, volgt hieruit dat een herstelling nodig was. En een dergelijke herstelling is de boodschap van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

*) De passage uit de Bijbel in Jesaja 29 : 14: „Ik ga voort wonderlijk met dit volk te handelen, wonderlijk en wonderbaar.....” komt ook voor in het Boek van Mormon, II Nephi 27 : 26, waar gezegd wordt: „Daarom zal Ik er toe overgaan een wonderbaar werk onder deze mensen te verrichten, ja, een *wonderbaar werk* en een *wonder*.....” Deze vertaling vormt de basis voor onze titel.

DE VRAAG VAN DE MAAND

door Joseph Fielding Smith.

President van de Raad der Twaalven.

Wie zijn de „Gentiles”? ¹⁾

VRAAG:

In de L. & V.-klas leren wij van de Handelingen der Apostelen, en nu rees de vraag: wie zijn de „Gentiles”? Er was verschil van mening. Zijn de Gentiles van het bloed van

Israël? Wilt II zo vriendelijk zijn ons hierover in te lichten?

ANTWOORD:

De definitie in de *Standard Dictionary* van een Gentile luidt als volgt: (1) Onder de Joden

¹⁾ De lezer(es), die niet met de Engelse taal op de hoogte is en de betekenis van het woord „Gentile” (spreek uit: Dzijnteil) wil weten, zal in het Engels-Nederlands woordenboek deze antwoorden vinden: niet-Jood(s), niet-Mormoon(s), heiden(s), de nationaliteit aanduidend.

In bovenstaand artikel wordt aan het woord verdere uitleg, zowel in negatieve als positieve zin, gegeven.

iemand van het niet-Joodse ras of geloof, een niet-Jood. (2) Onder de Christenen iemand die noch Jood noch Christen is; een heiden. (3) Onder de Mormonen een niet-Mormoon.

Taalkundig: een zelfstandig naamwoord of een bijvoegelijk naamwoord, een ras of een land aanduidend, een lid van een stam of „clan”.

Deze definitie geeft niet veel licht met betrekking tot de oorspronkelijke betekenis en komt evenmin nauwkeurig overeen met de leer van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Er zijn vele rassen in de wereld, geen Kerkleden, die de Mormonen niet als Gentiles classificeren. De Polynesiërs, de Amerikaanse Indianen, de Joden, Arabieren en andere rassen van Semitische oorsprong, wier afstamming tot Abraham terug gaat, zijn geen Gentiles in de strikte zin van het woord.

De Afrikaanse negers zijn, volgens de Mormoonse leer, geen Gentiles.

Het woord komt men voor het eerst tegen in Genesis 10 : 5, met betrekking tot de zonen van Japhet, de zoon van Noach, waar wij lezen: „By these were the isles of the Gentiles divided in their lands, every one after his tongue, after their families, in their nations”.²⁾

Zowel Dr. Adam Clark en Dr.

Thomas Scott, verwijzen in hun overzichtelijke commentaren naar de volken, die zich in Europa, Klein-Azië, Engeland de Verenigde Staten en Canada vestigden, als naar „Gentiles”.

De naam „Gentile” heeft voor een groot deel zijn oorspronkelijke betekenis verloren. In bijbelse tijden werd de naam niet in smalende zin en evenmin spottend gebruikt, doch had alleen betrekking op zekere volken, die niet van Abraham afstamden. In de zegening echter, die de Heer aan Abraham gaf, betrok Hij ook de Gentiles:

„En Ik zal u tot een groot volk maken, en Ik zal u bovenmate zegenen, en uwen naam groot maken onder alle natiën, en gij zult een zegen zijn voor uw nageslacht, en in hunne handen zullen zij deze bediening en dit Priesterschap tot alle natiën dragen

En ik zal hen door uwen naam zegenen; want zovelen als er dit Evangelie aannemen, zullen met uwen naam genoemd worden, en zullen tot uw zaad gerekend worden, en zullen opstaan en u zegenen als hunnen vader” (Abraham 2 : 9, 10). In de dagen, voordat Jezus Zijn zending op aarde begon, beschouwden de Joden degenen, die niet tot hun ras behoorden, als minderwaardig, omdat zij niet van Abraham afstamden. Zij gingen prat op hun superioriteit wegens hun afstamming van Abraham. Toen Jezus Zijn zending volbracht, zal Hij misschien deze gedachte meer voedsel hebben gegeven, want Hij verklaarde, dat Hij alleen tot

²⁾ De belangstellende lezer(es) geen Engels kennende, zal bij het opslaan van de Hollandse Bijbel bemerken, dat het woord „Gentiles” hier vertaald is door „volken”.

het huis Israëls was gezonden. Een sprekend voorbeeld daarvan was Zijn antwoord aan de Canaänitische vrouw: „Ik ben niet gezonden dan tot de verlorenen schapen van het huis Israëls” (Matth. 15 : 24). Zo zeide Hij ook in Zijn oproep aan de Apostelen: „Gij zult niet henen gaan op den weg der heidenen (Gentiles) en gij zult niet ingaan in eenige stad der Samaritanen; maar gaat veeleer henen tot de verlorenen schapen van het huis Israëls. (Matth. 10 : 5, 6).

De zending van onze Heer was tot Israël beperkt, behalve in speciale gevallen, waar degenen van andere naties in groot geloof Zijn zegeningen zochten. Na Zijn opstanding gaf Hij Zijn dienstknechten opdracht de gehele wereld in te gaan en het Evangelie aan ieder creatuur te prediken. Aldus breidde Hij het arbeidsveld over de gehele aarde uit. (Zie Marcus 16 : 15, 16). Het was voor de Apostelen moeilijk de betekenis van deze opdracht te vatten, getraind als zij waren in de gedachte, dat het Evangelie alleen voor Israël was. Na de bekering van Cornelius werd hun inzicht betreffende het Evangelie verdiept en zij gingen als hun was bevolen te gaan.

In de bedeling van het Midden des Tijds, werd het Evangelie het eerst aan de Joden gepredikt en toen dezen het verwierpen, werd het tot de „Gentiles” gebracht. In deze bedeling van de Volheid der Tijden, gaat het Evangelie

eerst naar de „Gentiles” en daarna naar de Joden. De eersten zijn de laatsten geworden en de laatsten de eersten in deze bedeling, zulks in vervulling van de leer van onze Heer.

De oude profeten, Jesaja, Jeremia en anderen begrepen deze orde en grote beloften werden de „Gentiles” door hen gedaan. In de herstelling van het Evangelie in onze tijd kwam het „door middel van de „gentile” (titelblad Boek van Mormon; L. & V. 20 : 9) en aan de „Gentile” naties werd het verkondigd en door hen zal het tot de Joden worden gebracht en tot het verspreide huis Israëls.

De Heiligen der Laatste Dagen kunnen er op bogen, dat zij van Israël zijn, doch zij zijn tevens „Gentiles”. Wij zijn de afstammelingen van die leden van het huis Israëls, die onder de „Gentiles” verspreid waren om een zegen voor de „Gentile” naties te zijn en hen door het Evangelie van het huis Israëls te maken.

Het verspreiden van Israël onder de naties was niet alleen als straf bedoeld, maar als de zuurdesem, die de „Gentile” naties zou doortrekken en hen tot het bloed van Abraham te maken, volgens de beloften aan Abraham gegeven. Het Boek van Mormon kwam door middel van Joseph Smith, een afstammeling van Efraïm, toch kwam het door middel van de „Gentile” en in de tijd van de „Gentiles”.

Studiegids voor *Huisbezoekers*

OCTOBER 1956

Voordelen van het aanleggen van een jaarvoorraad en voedsel

Gedeeltelijke bescherming tegen de gevaren van onze tijden, en het zich klaar maken voor zegeningen die volgen op gehoorzaamheid aan raadgevingen zijn twee van zulke voordelen.

Wij hebben een bijzonder gespecialiseerde samenleving. Voor praktisch iedere noodzakelijkheid zijn we afhankelijk van vele processen. Voor ons brood zijn we afhankelijk van de koopman, de bakker, de molenaar en de boer, van wie ieder op zijn beurt weer afhankelijk is van machinefabrikanten, elektriciteitsbedrijven, benzine en olieproducenten, treinen en andere vervoermiddelen. Zo afhankelijk van elkaar zijn onze werkzaamheden dat het onklaar maken van een paar industrieën ons gehele bedrijfsleven tot staan kan brengen. Wat zou er gebeuren indien onze voornaamste spoorwegcentra, centrale krachtinstallaties, grootste benzineraffinaderijen en watersystemen defect geraakten. Hoe lang zouden voorraden op de voedselmarkten aan de behoeften van de bevolkingscentra voldoen? Het antwoord is voor de hand liggend. De waarschijnlijkheid van zulk een ramp hangt ten eerste af van de mogelijkheid om deze

centra uit te schakelen, en ten tweede of de mogelijkheid gebruikt zal worden of niet. De kernwapenen en de eenvoudige manieren waarop ze aangewend worden, beantwoorden de vraag wat betreft de mogelijkheid. De geschiedkundige spanning, — Pearl Harbor, bijv. — tussen de naties, en wat de schriften zeggen over de vernietiging die de tweede komst van de Verlosser zal voorafgaan, beantwoorden de puzzle of de mogelijkheid al of niet gebruikt zal worden.

De raadgeving van de Kerkleiders is van het begin af aan geweest om in de oogsttijd voedsel opzij te leggen tenminste voldoende tot de volgende oogst. Door het tegenwoordige welvaartsplan, wordt deze raadgeving door de gehele Kerk opgevolgd.

Wanneer de dag komt, dat we van onze eigen middelen moeten leven, kan niemand naar waarheid zeggen dat hij niet is gewaarschuwd.

Wat betreft het argument dat de hoeveelheid die opzij gelegd kon worden, door zulk een kleine minderheid als wij vormen, miniem zou zijn, moge hier gezegd worden dat onze zekerheid niet

alleen ligt in het maken van voorraden, maar in het gehoorzamen van een raadgeving. De kracht om Israël te behoeden, met Pharao's legers achter zich, en de Rode Zee voor hen, lag niet in hun legersterkte of in hun navigatie uitrusting. Het lag in de kracht van God. Omdat zij daar waren, waar de Here hun had gezegd te zijn, behoevde hij hen. Het was de kracht van God, in daden omgezet door het geloof van de weduwe in Zarephath, bewezen door haar gewilligheid om met de dienstknecht van God het voedsel, waarvan zij dacht dat het haar laatste beetje was, te delen, die haar en haar huis

redde van de hongersnood.

„De aarde is des Heeren, mitsgaders hare volheid;...” (Psalm 24 : 1). Hij voedde Israël met manna; Hij zond de zeemeeuwen om de oogsten van onze vadersen te behoeden; Hij heeft macht om ons te behoeden. Het is Zijn bedoeling voor Zijn Heiligen te zorgen, maar het moet gedaan worden op Zijn manier, en Hij heeft die manier beschreven. Indien we weigeren haar te volgen, zullen we op ons zelf aangewezen zijn. Indien we doen wat Hij heeft bevolen, zullen wij ons, vol vertrouwen, kunnen verlaten op Zijn kracht om ons te behoeden.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

EEN GOUDEN JUBILEUM

Het zal de oude leden van de Kerk en voornamelijk die van het Rotterdamse District ongetwijfeld genoeg doen twee bekende gezichten in deze aflevering van de „Ster” tegen te komen, namelijk die van Broeder Leendert Plaizier en van Grietje Plaizier-Zevenbergen, die op 26 October a.s. hun 50-jarige echtvereniging hopen te vieren.

Het was in 1927 dat beiden tot de Kerk toetraden en sindsdien zijn zij steeds getrouwe leden geweest. Gedurende de oorlog is Broeder Plaizier verscheidene jaren lang president geweest van de Goudse en Schiedamse gemeenten, terwijl Zuster Plaizier haar krachten wijdde aan de Zusters-Hulp-Vereniging en het zendingswerk.

Het echtpaar emigreerde naar de Verenigde Staten in December 1950 en de 26ste October, hun trouwdag, werden zij in de Tempel te Salt Lake City in het eeuwig huwelijk verbonden.

Wij wensen Broeder en Zuster Plaizier van harte het allerbeste en God's beste zegen op hun verdere levensweg.

ONDER DE Ponca-Indianen

door William C. Staines

Vervolg

IK nam een mondvul, en na het een poos gekauwd te hebben, slikte ik het sap door. Ik stond op het punt ook de bast door te slikken, toen mij werd aangeraden dit niet te doen, omdat een ernstige verstopping het gevolg zou zijn. Ik nam dus alleen het sap, hetwelk mij goed deed. Hier-voor en voor de raad niet de bast te eten, dankte ik mijn Hemelse Vader.

Toen het hert op deze reis ge-dood was, werd het in kleine stukken gesneden en aan zovelen als mogelijk uitgedeeld.

Spoedig daarna werd ik ten maaltijd genodigd door een jong opperhoofd en zijn vrouw. Zodra ik de tent binnen kwam, werd mij een stuk vlees van dit hert over-handigd, ongeveer ter grootte van een hand. Het was gestoofd en alleen voor mij bestemd. Ik wist dat zij beiden even lang zon-der vlees waren geweest als ik en ik geloof niet, dat zij van het vocht van de boombast hadden genomen, zoals ik even tevoren had gedaan. Ik sneed daarom een stukje voor mijzelf af en vroeg hun het overige op te eten.

Het opperhoofd antwoordde:

„Neen. Indiaan eet eenmaal in

drie dagen — goed. Indien niet, dan hij aanhalen zijn buikriem (hetwelk hij deed), maar bleek-gezicht, of Morie-Tongar, moet driemaal per dag eten”.

Hij noch zijn vrouw wilden er iets van nemen, dus at ik het op.

De tenten werden gedurende ons verblijf bovenstrooms van de Running Water rivier behagelijk warm gemaakt door droge gras-zoden drie voet hoog er rondom op te stapelen. Binnen de tenten was de vloer tot op drie voet van het vuur in de rondte bedekt met half geprepareerde mantels, soms vier op één stapel, wat een goede slaappleats bood.

In ons kamp werd uitstekend de orde gehandhaafd. Vier Indianen werden iedere dag aangewezen om politiediensten te doen. Wan-neer zij dienst hadden, waren hun gezichten zwart gemaakt.

Men had mij eens verteld, dat alle Indianen zeer losbandig en gedegenereerd waren in karakter en gewoonten. Het is mogelijk, dat dit het geval is met sommige stammen, maar van de eerste dag af, dat ik met de Ponca's reisde, tot de laatste toe, ongeveer zes maanden lang, heb ik nooit iets gezien dat een dame zou doen

blozen. Als er zoiets geweest zou zijn, had ik dat moeten zien, want ik ben bij al hun feesten, danspartijen en maaltijden tegenwoordig geweest en heb drie van hun bruiloften bijgewoond.

Wanneer een jonge Indiaan wenst te trouwen en een vrouw vindt, die genegen is zijn hofmakerij te aanvaarden, gaat hij naar de vader van de jonge vrouw om naar haar prijs te informeren. Hij wordt dan tevens gewaar of deze hem als zijn schoonzoon wil accepteren.

Wanneer dat het geval is, zal de ouder misschien drie paarden als prijs voor zijn dochter vragen, soms meer, soms minder, naar mate het meisje er meer of minder aardig uitziet.

Als ze goed kan vlechten, huden en mantels prepareren en goed geschikt is voor de werkzaamheden, die van haar verlangd worden, is zij meer paarden waard dan een, die niet zo handig is.

Wanneer de prijs is overeengekomen en betaald, is het volgende wat de jonge Indiaan moet doen een onderkomen voor zijn bruid verschaffen. Of hij huurt een gedeelte van een tent af of hij zorgt voor de nodige huden om er een te maken. Wanneer dat gedaan is, gaat hij op jacht, brengt wat hij gedood heeft naar de tent van haar vader en geeft het aan de jonge vrouw, die er wat van kookt en dat hem te eten geeft. Zij geeft hem ook iets cadeau, hetzij een mantel, een paar beenkappen of een paar mocassins. Aldus bewijst hij van zijn kant dat hij gewillig is voor haar te

jagen en voor haar te zorgen, terwijl zij anderzijds te kennen geeft dat zij voor hem wil koken en de kledingstukken wil maken, die hij wenst. Dat is alles wat nodig is om hen tot echtgenoten te maken.

Het gebeurt vaak, dat een jonge Indiaan, die wil trouwen, arm is en geen paarden heeft. In dat geval belooft hij zijn schoonvader hem bij de jacht te helpen totdat hij een paard of paarden heeft.

Soms zijn er meerdere jonge Indianen die wensen te huwen, maar dit niet kunnen bij gebrek aan paarden om de jonge dames te kunnen kopen. Dan beramen zij het plan (waarvan hun opperhoofden niets weten) om wat zij nodig hebben voor de aankoop van hun vrouwen, van andere stammen te stelen.

Dit gebeurde eenmaal tijdens mijn verblijf onder hen. Acht jonge Indianen kwamen, nadat zij drie en twintig dagen op stap waren geweest, zonder paarden terug; die bleken te goed bewaakt.

Van tijd tot tijd, wanneer de Indianen door roofzuchtige groepen van andere stammen van paarden waren beroofd, hielden de opperhoofden krijgsraad met hun dapperen, waaruit zij een aantal kozen om als strijdvoerders naar de aanvallers te gaan en de gestolen paarden terug te halen of van hen betere paarden te stelen. Deze groep bestaat uit echte vechtersbazen, die ook vaak moeten vechten vóór zij terugkeren, met of zonder paarden.

De oorlogspartij van de verschillende stammen is voortdurend actief; iedere stam moet op zijn hoede zijn om te voorkomen dat hun paarden worden gestolen, die in kudden bij de dorpen grazen.

Alle vreemde oorlogspartijen worden als vijanden beschouwd, en zodra de Indianen hen zien, schieten zij hen dood en brengen hun scalpen naar het kamp, opdat de jongeren 's avonds bij hun avondfeesten daar omheen kunnen dansen. Het uitzenden van deze strijdgroepen was dikwijls oorzaak van oorlog tussen de verschillende stammen en het is heden ten dage nog zo.¹⁾

Onderweg zagen wij dikwijls een voetspoor in het zand, of een pijl of een mocassin. Zodra de Indianen zoiets zagen, wisten zij, van welke stam die afkomstig waren. Toen ik hun vroeg hoe zij dat wisten, vertelden zij mij, dat de verschillende stammen hun mocassins op verschillende wijze maakten. Zij hadden ook verschillend gekleurde pijlen, waardoor die van iedere stam gemakkelijk konden worden herkend door iemand die op de hoogte was van deze bijzonderheden. De onderscheidene Indiaanse stammen worden door de kleuren van hun pijlen op dezelfde wijze onderscheiden als de beschaafde naties door de kleuren van hun vlaggen.

¹⁾ De lezer houde in gedachten, dat de in dit verhaal vertelde gebeurtenissen meer dan honderd jaren geleden plaats grepen. De toestanden onder de Indianen zijn sindsdien wel zeer gewijzigd. Vert.

Wanneer een opperhoofd een feest gaat geven voor zijn vrienden, wordt een van de stamleden rond gezonden om de genodigden in te lichten. Soms wordt dit gedaan voordat het voedsel wordt bereid, zodat men eerst met elkander kan roken en praten. De Indiaan, die rond gaat om de gasten uit te nodigen, komt niet hun tenten binnen, maar roept hun namen af en vertelt er bij, wat zij te eten krijgen, wanneer hij langs hun tenten gaat.

Wanneer zij mij uitnodigen, zeggen zij dit: „Ah-how Whadeeshipper, moningaehow munga war-rattah Wayger-sippeys teach!” hetgeen zeggen wil: „Oh, Staines kom op, stinkdiervlees in de tent van het opperhoofd!”

Zij vinden stinkdierenvlees een uitstekend gerecht. Op een keer werd ik te middernacht opgetrommeld om aan een stinkdierenvleesmaaltijd deel te nemen.

Wanneer het vlees goed wordt toe bereid en gekookt, is het goed, wanneer het niet goed is gekookt, is het zeer sterk van smaak, zo erg, dat men het de volgende dag nog proeft.

Tijdens mijn verblijf onder hen at ik een grote verscheidenheid van voedsel: bison, eland, hert, antilope, bever, otter, hond, wolf, stinkdier, kalkoen, eend, kraai en duif.

Kerstmis naderde en ik was nu twee maanden alleen met deze Indianenstam. Gedurende die tijd had ik veel pijn geleden, maar geestelijk gevoelde ik mij goed en niet in 't minst ontmoedigd.
(Wordt vervolgd).

VERZORGD DOOR
ELDER A.L. LYON

Het lied van de maand . . . no. 150 . . . „Gebedslied”

De Woorden en de Muziek

Een zeer verheffend lied, het „Gebedslied”, geschreven door de welbekende Kerkmusicus uit vroegere dagen Joseph J. Daynes. Het is een lied, dat iedere gemeente op haar repertoire behoort te hebben. Het geeft uitdrukking aan ons verenigd streven en verlangen om God te dienen indien Hij ons maar de kracht wil schenken om Zijn wil te doen.

Het kan dienen als openings-, tussen- of slotlied, zowel in de Zondagsschool als in de Avonddienst.

Voor de Dirigent(e)

Als zangleiders in de Kerk, zijn wij vaak geneigd om bij het dirigeren sommige dingen als vanzelf sprekend aan te nemen, bijvoorbeeld dat de organist(e) zo maar van zelf zal spelen als wij het wensen, zonder voorafgaande bespreking of instructie, een soort gedachtenlezen dus. Of wij maken de veel voorkomende fout door aan te nemen, dat iedereen in de vergadering evenveel van muziek weet als u en dus precies weet wat u bedoelt wanneer u spreekt over „maat”, lange en korte noten, of punten naast de noten. De meesten hebben zelfs geen zangboek met noten, laat staan dat zij de muziektermen begrijpen. Nu is het de tijd om uzelf aan een onderzoek te onderwerpen en de dingen die ge tijdens het dirigeren doet en niet doet. Wanneer gij ontdekt, dat ge dezelfde dingen al maandenlang doet, is de kans groot, dat ge dan ook tot de ontdekking komt, dat de aanwezigen de zangoefeningen vervelend vinden. Tracht een lied op verschillende wijzen te benaderen, zoals een goede leraar of lerares zal doen bij het behandelen van een les in de klas. Boven alles: leer onze Heiligen liefde voor muziek. Schep vreugde in uw werk en ge zult grote vorderingen maken.

Het tempo van het Gebedslied moet middelmatig zijn, niet te snel, niet te langzaam. Met zeer weinige (of geen) technische moeilijkheden in de muziek, kunt ge de woorden uit het hoofd laten leren en de

geharmoniseerde delen in studie nemen, voornamelijk de bas en de tenor in de laatste twee regels.

Bedenk ook, dat degenen, die ge leidt, alleen vertrouwen in u kunnen hebben, als gij vertrouwen hebt in uzelf. En dat betekent voorbereiding.

Voor de organist(e)

De muziek is niet bijzonder moeilijk, wanneer vooraf geoefend wordt. Ge moet het tempo met de dirigent(e) doornemen voordat ge het lied in de Kerk speelt en de leiding volgen. Wij herhalen hier: de organist(e) moet de dirigent(e) volgen en niet omgekeerd.

Algemene instructies

Aan het Zendings Muziekfeest op Zaterdag 17 November in het gebouw Rotterdam Noord, zullen zeven koren van evenveel gemeenten deelnemen, mitsgaders andere muzikale talenten. Dit geeft u de gelegenheid zeven verschillende dirigenten aan het werk te zien. Wij moedigen u aan tegenwoordig te zijn en iets van elk hunner te leren. Ge kunt van hen veel dingen leren en tevens van goede muziek genieten. Ga met dat doel en ge zult u daardoor rijker gevoelen.

Elder A. L. Lyon.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZEGEND:

Feenstra, Willem Frederik; 1 juli 1956 te Groningen.
van der Veer, Alexander; 5 augustus 1956 te Amsterdam.
van Rijswijck, Lorraine Joan; 5 augustus 1956 te Amsterdam.
van Rijswijck, Willem Noel; 5 augustus 1956 te Amsterdam.
Eybergen, Cecile Jennifer Linda Joyce; 5 augustus 1956 te Den Haag.
Heijdemann, Margriet; 2 september 1956 te Amsterdam.
Heijdemann, Frans; 2 september 1956 te Amsterdam.

GEDOOPT:

Swart, Siward Jacobus; 3 juli 1956 te Den Haag.
Swart, Engeltje, 3 juli 1956 te Den Haag.
Koning, Mechiël Johan Lodewijk Willem; 16 augustus 1956 te Vlaardingen.
Smit, Jacoba; 19 augustus 1956 te Groningen.
Maneschijn, Gesiena; 19 augustus 1956 te Groningen.
Stoelwinder, Gerberdina; 9 september 1956 te Leeuwarden.
Ringnalda, Catharina Kolk; 9 september 1956 te Leeuwarden.

Hembert, Ivonne Felicie Foerier; 16 september 1956 te Mechelen.
Hembert, Francoise Louise Marthe; 16 september 1956 te Mechelen.
Gasteels, Johannes Augustinus; 16 september 1956 te Mechelen.
Dekker, Cornelia; 21 september 1956 te Den Helder.
Reypert, Annette Johanna Gerarda; 21 september 1956 te Den Helder.
de Vries, Pieter Johannes; 21 september 1956 te Den Helder.
de Vries, Gerritje Bijer; 21 september 1956 te Den Helder.
de Vries, Geertje Hendriks Anthonia; 21 september 1956 te Den Helder.

GEORDEND:

Engelbert, Eugene Mare Hubert; als Diaken, 6 mei 1956.
Dorenbosch, Thijs Jacob; als Diaken, 2 september 1956.
Baart, Marinus; als Leraar, 9 september 1956.
van de Hazel, Bernard; als Leraar, 9 september 1956.
de Groot, Marinus; als Leraar, 9 september 1956.

OVERLEDEN:

Scheumie, Andries; 24 april 1956 te Den Haag.
Fraase Storm, Bartholomeus; 26 april 1956 te Den Haag.
Drenth, Berend; 2 mei 1956 te Rotterdam.
van Alfen, Adriaantje Landheer; 3 september 1956 te Vlaardingen.

OVERGEPLAATST:

Jones, Thomas Dale; van Utrecht naar de Zendelingenschool in Den Haag als leraar.
Bowman, Lawrence S.; werd benoemd tot Districts President in Utrecht.
Cummings, Robert A.; van Utrecht naar Zaandam.
Hansen, Fred P.; van Rotterdam naar Utrecht als G.P.
Crofts, J. De Loy; van Amsterdam naar Utrecht als G.P. van Amersfoort.
Sieverts, Reed D.; van Amsterdam naar Antwerpen.
Van Leuven, Cornelius R.; van Groningen naar Ede.
Walters, Richard R.; van Nijmegen naar Amsterdam.
Westra, Gerald J.; van Leeuwarden naar Zeist.
De Waal, Adriaan; van Ede naar Rotterdam.
Hall, Leo D.; van Antwerpen naar Nijmegen.
Greenall, Charles E.; van Zeist naar Groningen.

AANGEKOMEN ALS ZENDELINGEN:

Guy K. de Hart

Kent R. van Kampen

Gene A. Ferwerda

De Hart, Guy K.; van Payson, Utah, naar Zendelingenschool.
Van Kampen, Kent R.; van Ogden, Utah, naar Zendelingenschool.
Ferwerda, Gene A.; van Concord, Californië, naar Zendelingenschool.

Menschenogen . . .

*Ik hou van oogen, door weemoed gewijd;
Ik hou van oogen die hebben geschreid,
Die hunkrend uitzien van groot gemis
Of starlings staren van droefenis.*

*Ik hou van oogen, die prachtig spontaan
Van groote smart naar geluk willen gaan
En moe van gemijmer in avondlijk land,
Weer blikk'ren als ruiten, waar zonlicht in brand!*

*Maar godd'lijk de kijkers, die schreiens gereed,
Schitt'ren en zingen hoog boven hun leed;
- 't Zijn zij, die der zielen ellende bevroên -,
Die lachen . . . , om de andren geen zeer te doen.*

ALICE NAHON

